

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce:

Obec Jeneč

sídlem Lidická 82, 252 61 Jeneč

zastoupené advokátem Mgr. Pavlem Černohousem

sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti:

1) Statutární město Kladno

sídlem nám. Starosty Pavla 44, 272 01 Kladno

2) Správa železnic, státní organizace

sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1

zastoupené advokátem JUDr. Jindřichem Vítkem, Ph.D.

sídlem Šafaříkova 201/17, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2022, č. j. 057440/2022/KUSK,
ve věci umístění stavby Modernizace trati „Praha – Ruzyně (mimo) – Kladno (mimo)“

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 27. 6. 2022 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna ze dne 24. 2. 2021, č. j. OV/193/18-29/Čk, jímž byla umístěna stavba Modernizace trati "Praha - Ruzyně (mimo) - Kladno (mimo)" na pozemcích v katastrálních územích Červený Újezd, Dobrovíz, Dolany u Kladna, Hostivice, Litovice, Jeneč u Prahy, Kročehlavy, Malé Přítočno, Pavlov u Unhoště, Pletený Újezd, Ruzyně, Středokluky, Unhošť a Velké Přítočno.

B) Žaloba

2. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, a to z následujících důvodů:
 - 1) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s vyjádřením žalobce ze dne 19. 4. 2022, kterým žalobce v průběhu odvolacího řízení sdělil výhrady vůči revizním závazným stanoviskům Ministerstva pro místní rozvoj České republiky ze dne 21. 7. 2021, č. j. MMR-74461-2021-81 (dále jen „stanovisko MMR“) a ministryně životního prostředí ze dne 10. 3. 2022, č. j. MZP/2021/430/688 (dále jen „stanovisko MŽP“). Žalovaný se tímto vyjádřením nijak nezabýval, nezohlednil jej při rozhodování, naopak v napadeném rozhodnutí uvedl, že žádný z účastníků nevyužil možnosti vyjádřit se;
 - 2) Revizní stanovisko MMR potvrdilo, že část záměru zasahuje do ploch s rozdílným způsobem využití, ve kterých není jako přípustné využití stanovena dopravní nebo technická infrastruktura nebo liniové stavby a že tato část se pro rozpor se ZÚR v souladu s § 54 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), nepoužije. Argumentace revizního stanoviska MMR se týká pouze ploch v koridoru dle ZÚR a *de facto* potvrzuje, že stavba byla umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací. Revizní stanovisko MMR je proto vnitřně rozporné, nepřezkoumatelné a nezákonné;
 - 3) Mimo koridor záměru vymezeného v Zásadách územního rozvoje Středočeského kraje (dále jen „ZÚR“) nelze nerespektovat územní plán obce;
 - 4) Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť jím byla umístěna stavba bez doložení souhlasu vlastníků pozemků;
 - 5) Revizní stanovisko MMR je nepřezkoumatelné také z důvodu, že se stanovisku dostatečně nevypořádalo s otázkou zásahu do zájmů obce a jejich obyvatel, když uvádí, že záměr je v území koordinován;
 - 6) Žalobce dále namítá, že nebyly naplněny cíle a úkoly územního plánování. Žalovaný vadně posoudil námitku neprovedení koordinace záměrů a zájmů v území a odkázal na vyjádření MMR, podle kterého je záměr v území koordinován, neboť to tvrdí dokumentace. Žalovaný nijak nereagoval na námitky žalobce, že stavební úřad má zohlednit zájem obce na samosprávu se zájmy na umístění předmětné dopravní stavby a zkoordinovat požadavky obce s možnostmi umístění záměru. Z polohy koridoru rozhodně implicitně nevyplývá, že musí dojít k posunu nádraží, takovouto podrobnost zákres koridoru v ZÚR neobsahuje. Z polohy koridoru ani nevyplývají přeložky silnic

přivádějící nákladní dopravu blíže k obci. Zamítnutí námítky žalobce, že by železniční trať mohla vést ve stávající stopě s odkazem na výkresovou část ZÚR je proto nesprávné. Žalovaný dále argumentuje vázaností obsahem žádosti (str. 20). I toto je nesprávná argumentace, právě z důvodu posuzování vhodnosti, důvodu koordinace je dán prostor vyhodnotit, že stavba je nevhodná (a neumístit), anebo že pro možnost umístění (dosažení vhodnosti) je potřeba stanovit podmínky (což úřady běžně stanovují). Stavební úřad a po něm i žalovaný tak nedostáli úkolům stanoveným stavebním zákonem, nenaplnili cíle a úkoly územního plánování, nezkoordinovali záměry a zájmy v území, nechrání urbanistické hodnoty. Žalované i prvostupňové rozhodnutí je proto nezákonné. Došlo přitom k zasažení práva žalobce na samosprávu, práva na příznivé životní prostředí;

- 7) Napadené rozhodnutí je dále nezákonné, neboť odkazuje na vadné revizní stanovisko MŽP. Umístění přeložky silnice (podél ul. Nádražní) představuje změnu záměru, která vyžaduje posouzení vlivů na životní prostředí, neboť ustanovení § 4 odst. 1 písm. b), e), g) zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí;
- 8) V obci Jeneč dojde ke zhoršení kvality prostředí - odsunutí nádraží, zvýšení hluku a znečištění ovzduší, když dojde k přiblížení nákladní automobilové dopravy blíž k obci. Odsunutí zpracování podrobné akustické studie až pro účely navazujícího stavebního řízení je nezákonným odkládáním úkolu pro územní řízení, když ze studie může vyplynout nepřipustnost umístění právě projednávané varianty, avšak ve stavebním řízení bude toto zjištění již opožděné;
- 9) Žalovaný pochybil, když nenařídil ústní jednání. Postupem žalovaného bylo znemožněno projednání s dotčenými orgány tak, aby při jednání přímo mohly reagovat na námítky ke stavbě, ke svým stanoviskům.
- 10) Žalovaný zrušil některé podmínky prvostupňového územního rozhodnutí (str. 26), když neuvedl, proč bylo možno tyto podmínky vypustit. Z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, zda byly stanoveny nadbytečné, nebo jestli kompenzovaly vady dokumentace. I z tohoto důvodu je žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné.

C) Vyjádření žalovaného a zúčastněné osoby

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí. Žalovaný sdělil soudu, že během odvolacího řízení se do jeho dispozice nedostalo žádné vyjádření žalobce k doplněným podkladům (revizním stanoviskům MMR a MŽP). K námítce, že se část stavebního záměru nachází mimo koridor ZÚR uvádí žalovaný, že na stavbu celostátní dráhy nelze hledět bez kontextu dalších stavebních objektů, které jsou k jejímu provedení nezbytné. Na stavební záměr stavby je nutno nahlížet jako na ucelený soubor staveb (definován až ustanovením § 2 odst. 8 a 9 stavebního zákona), který je veřejně prospěšnou stavbou dle § 2 odst. 1 písm. l) stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017, nyní písm. n) jako celek, což ostatně vyplývá i z odůvodnění revizního stanoviska MMR a napadeného rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že v územním řízení již nebyl dán prostor koordinovat zájmy žalobce jako obce se zájmy žadatele jako provozovatele veřejné dopravní infrastruktury, co se týče zvolené stopy vedení železniční trati č. 120 v úseku Hostivice – Jeneč v poloze současné trati č. 121. Nové vedení trati reflektuje současná územně-plánovací dokumentace a žalobce zůstal při jejím přijímání pasivní. Vypořádání odvolací námítky žalobce v revizním stanovisku MMR poukázáním na pasivitu žalobce v procesu pořizování územně plánovací dokumentace je

nutno považovat za zcela patřičné, nikoli nepřezkoumatelné. K otázce revizního stanoviska MŽP žalovaný uvedl, že přeložka komunikace (napojení distribučního centra) samostatně svým charakterem nenaplní dikci žádného bodu přílohy č. 1 k zákonu č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a že se v kontextu celé stavby ani nejedná o změnu, která by mohla mít významný negativní vliv na životní prostředí a veřejné zdraví. K námitce neprovedení ústního jednání žalobce nepopisuje, jak se postup žalovaného propsal do nezákonnosti napadeného rozhodnutí, ani nespecifikuje, jak se údajná neznalost poměrů v území konkrétně projevila. K omezení práv žalobce nedošlo. Tvrzení žalobce o poškozování urbanistických hodnot území nebylo žalobcem v průběhu řízení vzneseno a je poprvé tvrzeno až nyní v žalobě. Nicméně i tato otázka byla ve správních rozhodnutích řešena. K otázce vypořádání argumentace žalobce a přezkoumatelnosti správních rozhodnutí sdělil žalovaný, že stavební úřad poukázal na skutečnost, že předložené řešení přeložky železniční trati zbytečně nefragmentuje území a zdůraznil, že uvolněné drážní těleso umožní další rozvoj nemotoristické dopravy regionálního významu (cyklostezka), které v daném území chybí. K navržené přeložce pozemní komunikace poukázal, že předložené řešení představuje jedinou reálnou možnost, jak napojit stávající Lidickou ulici a komunikaci II/201 (ul. Průmyslová), neboť zachování stávajícího přejezdu, který je využíván k napojení areálu distribučního centra, není možné. Přejezd by byl umístěn v prostoru mezi krajními výhybkami žst. Jeneč, což je dle ČSN 73 6380 Železniční přejezdy a přechody nepřipustné. Žalovaný dále podotýká, že železniční trať je přesunuta do pozice více vzdálené rodinným domům, její realizací dojde k odstranění úrovnových křížení, budou zavedeny protihluková opatření a elektrická trakce, čímž dojde ke snížení emisní zátěže okolí i přes zvýšení četnosti spojů. Zátěž automobilové provozu zůstane neměnná, stavební záměr naopak odstraňuje překážky v plynulosti dopravy v podobě úrovnových přejezdů. V otázce hluku žalovaný odkazuje také na závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje, která stanovila podmínku předložení aktualizované akustické studie s vyhodnocením hluku k nejbližší obytné zástavbě k dokumentaci pro stavební povolení, jehož nesprávnost však žalobce nenamítal a jeho přezkum nepožadoval. K namítané problematice posouzení synergického působení hluku žalovaný předně odkazuje na obsah revizního stanoviska Ministryně životního prostředí a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2022, č. j. 4 As 229/2021-76. K poslednímu žalobnímu bodu žalovaný konstatoval, že odstranil vnitřní rozporuplnost výroku stavebního úřadu, který stavbu umístil pro soulad s právními předpisy a současně požadoval prověření jejich dalších úprav, neboť v provedeném odvolacím řízení shledal stavební záměr v rozsahu dle předložené dokumentace pro vydání územního rozhodnutí konformní s požadavky § 90 stavebního zákona.

4. Osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.

D) Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

6. Předně krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturní praxi, podle které: „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
7. Pokud se týče **první** žalobní námitky, žalobce byl vyzván přípisem soudu ze dne 22. 9. 2022 k předložení dokladu, že žalovanému bylo doručeno jeho vyjádření ze dne 19. 4. 2022. Žalobce v reakci zaslal soudu e-mail, kterým bylo předmětné vyjádření zasláno. Z uvedené zprávy i dalších souborů přiložených žalobcem nevyplývá, zda došlo k doručení žalovanému, přičemž žalobce další důkazy k prokázání doručení nenavrl.
8. *Dle § 4 odst. 8 vyhlášky č. 259/2012, o podrobnostech výkonu spisové služby, ve znění pozdějších předpisů, platí, že pokud je veřejnoprávní původce schopen z dokumentu v digitální podobě včetně datové zprávy, v níž je obsažen, doručeného na elektronickou adresu podatelny podle § 2 odst. 3 písm. c) zjistit adresu elektronické pošty odesílatele, potvrdí na základě výsledků zjištění podle odstavce 1 věty druhé a odstavce 4 a výsledku ověření podle odstavce 5 odesílateli na tuto adresu, že dokument byl doručen a splňuje podmínky pro jeho další zpracování. Součástí zprávy o potvrzení doručení je alespoň a) datum a čas doručení dokumentu s uvedením hodiny a minuty, popřípadě sekundy a b) charakteristika datové zprávy, v níž byl dokument obsažen, umožňující její identifikaci.*
9. Soud dále odkazuje na závěry zdejšího soudu obsažené v rozsudku ze dne 12. 9. 2007, č. j. 22 Ca 320/2006-61, stvrzené i Nejvyšším správním soudem (rozsudek ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 As 6/2008-96). Jestliže stěžovatel neobdržel potvrzení od žalovaného o doručení jeho elektronické zprávy se zaručeným podpisem, bylo v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* jeho procesní odpovědností následně zjistit, zda k doručení této jeho zprávy skutečně došlo, resp. zda k němu došlo v jím předpokládané formě (se zaručeným elektronickým podpisem). Případně mohl také zvolit postup spočívající v opakovaném zaslání téže elektronické zprávy. Žalobce však nezmiňuje, že by v důsledku absence potvrzení doručení jeho elektronické zprávy jakýmkoli způsobem následně u žalovaného zjišťoval, zda mu byla jeho zpráva řádně doručena. Žalobce tak nemohl být v dobré víře ohledně skutečnosti, že jím odeslané vyjádření ze dne 19. 4. 2022 bylo doručeno žalovanému.
10. Z tohoto důvodu soud dospěl k závěru, že žalobce nedostál své důkazní povinnosti a jeho tvrzení o předložení vyjádření ze dne 19. 4. 2022 správním orgánům v soudním řízení zůstalo neprokázáno. Soudu tak nezbylo, než vycházet ze skutkového stavu, který byl prokázán, tzn. ze situace, že uvedené vyjádření žalobce předložil až v soudním řízení, nikoli však správním orgánům v době před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalovaný tak nemohl konkrétně reagovat na námitky žalobce, učiněné v předmětném vyjádření.
11. Nad rámec uvedeného soud, po prostudování správního spisu, zejména předmětných stanovisek a napadeného rozhodnutí, dospěl k závěru, že i tyto námitky (jenž jsou *defacto* přeneseny do obsahu námitek žalobních) byly v rámci vypořádání odvolacích námitek jiných odvolatelů a kontextu argumentace žalovaného minimálně implicitně vypořádány.
12. Krajský soud se dále zabýval vzájemně související **druhou** až **čtvrtou** žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti stanoviska MMR z důvodu vnitřní rozpornosti,

nezákonnosti rozhodnutí z důvodu rozporu stavebního záměru mimo koridor ZÚR s územním plánem žalobce a nezákonnosti rozhodnutí pro absenci souhlasu vlastníků pozemku. Soud s přihlédnutím k obsahu správních spisů a obecnosti žalobní argumentace neshledal tyto námitky důvodnými.

13. Podle části první čl. II bodu 10. zákona č. 225/2017 Sb., jímž byl novelizován stavební zákon a další předpisy včetně správního řádu, platí, že „*správní řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona* (1. 1. 2018, pozn. krajského soudu), *dokončí stavební úřad podle dosavadních právních předpisů.*“ Podle části třicáté čtvrté čl. XLII bodu 1. téhož zákona platí, že „*správní řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů.*“ Ze správních spisů vyplynulo, že žádost o vydání územního rozhodnutí byla podána dne 6. 12. 2017 a věc byla ukončena vydáním napadeného rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 9. 6. 2022. Krajský soud z tohoto důvodu vycházel ze znění stavebního zákona účinného do 31. 12. 2017.
14. *Dle § 2 odst. 1 písm. l) stavebního zákona se rozumí veřejně prospěšnou stavbou stavba pro veřejnou infrastrukturu určená k rozvoji nebo ochraně území obce, kraje nebo státu, vymezená ve vydané územně plánovací dokumentaci.*
15. *Dle § 18 odst. 5 stavebního zákona lze v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem umisťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra. Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umisťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje.*
16. *Dle § 86 odst. 3) stavebního zákona jestliže žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit.*
17. *Dle § 5 odst. 1 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o dráhách“), je stavbou dráhy stavba cesty určené k pohybu drážních vozidel a stavba, která rozšiřuje, doplňuje, mění nebo zabezpečuje dráhu bez ohledu, zda je v obvodu dráhy či nikoliv. Stavba dráhy není součástí pozemku. Stavba dráhy celostátní, regionální, tramvajové, trolejbusové nebo dráhy speciální je veřejně prospěšná. Dle odst. 2 lze k uskutečnění stavby dráhy odejmout nebo omezit vlastnické právo k pozemku nebo ke stavbě nebo právo odpovídající věcnému břemeni k pozemku nebo ke stavbě.*
18. *Dle § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona lze práva k pozemkům a stavbám, potřebná pro uskutečnění staveb nebo jiných veřejně prospěšných opatření podle tohoto zákona, odejmout nebo omezit, jsou-li vymezeny ve vydané územně plánovací dokumentaci a jde-li o veřejně prospěšnou stavbu dopravní a technické infrastruktury, včetně plochy nezbytné k zajištění její výstavby a řádného užívání pro stanovený účel.*
19. V rámci revizního stanoviska MMR (str. 6) je doslovně citována textová část č. 7., bod 228. ZÚR: „*Pro účely vymezení ploch a koridorů veřejně prospěšných staveb se za součást stavby považují též zařízení a doprovodné stavby nezbytné k provedení stavby a k zajištění řádného*

užívání stavby, jako jsou zařízení stavenišť, přípojky inženýrských sítí, příjezdové komunikace a napojení na komunikace nižšího řádu, doprovodná zařízení technické infrastruktury, doprovodné dopravní stavby ap., pokud nejsou samostatnou veřejně prospěšnou stavbou nebo veřejně prospěšným opatřením.“

20. Dále je v revizním stanovisku MMR (str. 7) uvedeno, že: *„V případě, že by se v nezastavěném území vedlejší stavby, které jsou součástí objektové skladby souboru staveb dopravní nebo technické infrastruktury „nevešly“ do vymezeného koridoru, bylo by možné uplatnit postup podle § 18 odst. 5 stavebního zákona. (...) Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplacení, lze v nezastavěném území umisťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace z důvodu veřejného zájmu výslovně nevylučuje.“*
21. Z uvedeného vyplývá, že mimo koridor vymezený v ZÚR lze jednak umístit doprovodné stavby v souladu s § 18 odst. 5 stavebního zákona, a dále též stavební objekty, jenž jsou nezbytné k provedení stavby a k zajištění jejího řádného užívání, tj. přeložky komunikací a úpravy inženýrských sítí, v souladu s textovou částí ZÚR. Z kontextu odůvodnění je zjevné, že se jedná o doplnění pasáží o aplikační přednosti ZÚR i v části záměru umístěné mimo vymezený hlavní koridor. Tyto závěry ovšem nelze *per se* považovat za vnitřně rozporné.
22. V tomto řízení není mezi stranami sporné, že se část pozemků dotčených stavebním záměrem (přeložkou pozemní komunikace a inženýrských sítí) nachází mimo hlavní trasu koridoru, vymezeného ZÚR pro předmětnou stavbu. Žalobce v obecné rovině namítá umístění stavebních objektů v rozporu s územním plánem žalobce a zpochybňuje využití postupu dle § 18 odst. 5 stavebního zákona. Žalobce však nenabízí nic, co by obstálo vůči výše uvedené argumentaci revizního stanoviska MMR (např. že se nejedná pouze o stavební objekty přeložek pozemních komunikací a vedení inženýrských sítí, ale o samostatné, nesouvisející stavby, či objekty, které nejsou nezbytné k řádnému užívání stavby), ani ze správních spisů nic takového nevyplývá. Z tohoto důvodu jsou námitky stran umístění stavebních objektů mimo vymezený koridor v ZÚR liché.
23. Co se týče námítky ohledně nutnosti souhlasů vlastníků pozemků, krajský soud odkazuje na závěry napadeného rozhodnutí k námitce, kterou uplatnila druhá odvolatelka (str. 14 *in fine* an.). Žalovaný dospěl ke správnému závěru, že souhlas vlastníků pozemků není vyžadován v souladu s § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a § 5 zákona o drahách, neboť se jedná o související doprovodné stavební objekty, které se považují za součást vymezeného koridoru ZÚR a slouží k řádnému užívání stavby dráhy pro její účel, což koresponduje i s žalobcem zvýrazněnou pasáží ze str. 15 napadeného rozhodnutí *„a jsou součástí vymezeného koridoru“*.
24. Dále se soud zabýval **pátou a šestou** žalobní námitkou, tj. provedením koordinace zájmů v území, naplněním cílů a úkolů územního plánování a způsobem, jak se žalovaný s touto otázkou vypořádal.
25. Ze správních spisů soud zjistil, že stavební úřad v rámci územního rozhodnutí (str. 100 an.) uvedl, že návrh železniční trasy vychází z platné územně plánovací dokumentace a vedení dráhy v jiné stopě je bez změny ZÚR nemožné (v reakci na žalobcem přeloženou studii o realizovatelnosti dráhy ve stávajícím koridoru). Projednávané vedení trasy je navrženo tak, aby železnice nadměrně nefragmentovala území a aby uvolněné drážní těleso mohlo být

výhledově využito pro vedení trasy nemotoristické dopravy regionálního významu, která v daném území chybí. Stavební úřad dále uvedl, že navržená přeložka komunikace je v daném území jediná reálná možnost, jak napojit stávající Lidickou ulici a komunikaci II/201 (ul. Průmyslová). Zachování stávajícího přejezdu není možné, přejezd by byl umístěn v prostoru mezi krajními výhybkami ŽST Jeneč, což je dle ČSN 73 6380 Železniční přejezdy a přechody nepřípustné. Na tyto závěry žalobce v odvolání, resp. doplnění odvolání ze dne 21. 4. 2021, reagoval obecnou námitkou, že nedošlo k naplnění koordinace zájmů, neboť stavební úřad měl zohlednit zájem obce na samosprávu se zájmy na umístění předmětné stavby a zkoordinovat požadavky obce s možnostmi umístění záměru. Žalovaný se věcně se závěry stavebního úřadu ztotožnil.

26. Na základě výše uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že i tyto námitky jsou nedůvodné, neboť žalobci bylo ze strany správních orgánů dostatečně vysvětleno, z jakých důvodů byla stavebníkem navržená varianta vedení dráhy a souvisejících komunikací shledána zákonnou a žalobce nenabídl nic, co by argumentaci stavebního úřadu zvrátilo. Zároveň žalobci bylo dostatečně vysvětleno, že jím navržené varianty není v území možné realizovat. Není správný závěr žalobce, že z polohy koridoru ZÚR nevyplývá, že musí dojít k posunu železniční stanice, neboť jak vyplývá z projektové dokumentace a ZÚR, hlavní koridor vedení předmětné stavby je vymezen právě pro vedení nové dráhy umístěné v severní části, zatímco dráha protínající původní stanici je vedena v jižním směru. Vedení koridoru muselo být žalobci při přijímání ZÚR patrné, nicméně v průběhu jejich přijímání zůstal pasivní. Od této okolnosti se dále odvíjí i poloha přeložek komunikací. Současně krajský soud aprobejuje závěry žalovaného, který uvedl, že výrazem práva obce na samosprávu v oblasti územního plánování, je přímé svěření použití některých územně plánovacích nástrojů obcím, které pak vydávají v samostatné působnosti a představa, že námitky uplatněné v rámci územního řízení obcí mají privilegované postavení a nevyhovění těmto námitkám znamená porušení § 18 a § 19 stavebního zákona, je tedy zcela mylná.
27. Krajský soud v návaznosti konstatuje, že revizní stanovisko MMR se s otázkou koordinace zájmů vypořádalo obecně (str. 7 a 8), poukázáním na pasivitu žalobce a rekapitulací situace v území, ale pro účely územního řízení zcela dostatečně. Zájmy obcí na samosprávu nemohou být bezbřehé. Povinností stavebního úřadu bylo zejména provést co nejdůkladnější posouzení věci a vážit zájmy všech dotčených osob, jakož i zájem veřejný, vypořádat se s námitkami účastníků v souladu s § 89 odst. 6 stavebního zákona a posoudit soulad stavebního záměru s požadavky dle § 90 stavebního zákona. Těchto povinností dle názoru soudu správní orgány dostaly i s ohledem na nově a obecně tvrzený rozpor záměru s urbanistickými hodnotami, když je zjevné, z jakých důvodů převážil veřejný zájem na provedení dráhy nad jinými zájmy.
28. Pokud se týká žalobních námitek **sedmé** a **osmé**, tj. otázky posouzení vlivů na životní prostředí, zhoršení kvality prostředí a hlukové studie, krajský soud ani tyto nepovažuje za důvodné.
29. V rámci revizního stanoviska MŽP dospěla ministryně k závěru, že navrhovaná přeložka samostatně svých charakterem nenaplní dikci žádného bodu přílohy č. 1 k zákonu č. 100/2001 Sb. Nejedná se ani o změnu, která by mohla mít významný negativní vliv na životní prostředí a veřejné zdraví. Přeložka není z pohledu kritérií metodického výkladu ministerstva záměrem či jeho významnou změnou. Navrhovaná přeložka je umísťována

pouze do západní části úseku původní železnice, a to napojením na ul. Lidickou dále od obytné zástavby, než stávající napojení ul. Nádražní na ul. Lidickou. Realizací záměru dojde k odsunu stávající dráhy, tak i kolejového napojení (vlečky) areálu Hödlmayer, a to dále od stávající nejbližší obytné zástavby, kterou představuje objekt v ul. Lidická 363. Dle doložených modelových výpočtů hlukové studie dojde v místě tohoto objektu k výraznému poklesu hlukové zátěže z železniční dopravy, a to až o 13,8 dB. Uvedená přeložka navíc bude hodnocena z hlediska hlukové zátěže příslušným dotčeným orgánem. Tato argumentace byla následně převzata žalovaným do napadeného rozhodnutí (str. 23-25). Podle krajského soudu není postupem žalovaného, potažmo ministryně, rozsekána stavba na jednotlivé stavební objekty pro účely zkoumání nadlimitnosti. Záměr byl posouzen nejprve jako celek a následně byla zcela přezkoumatelně posouzena i významnost změny, tj. umístění předmětné přeložky, a to na základě konkrétní skutkové situace v řízení. Ministryně řádně odůvodnila, proč není opětovně nutno provést zjišťování vlivů na životní prostředí. Krajský soud z tohoto důvodu neshledal revizní stanovisko MŽP nepřezkoumatelným.

30. Žalobce dále zcela obecně rozporuje závěry správních orgánů o zlepšení kvality prostředí v obci a tvrdí, že dojde ke zhoršení hlukové situace. V kontextu stavby jako celku naopak, jak vyplynulo ze správních spisů, dojde k výraznému zlepšení hlukové situace (odsunutím vedení dráhy, která bude nově elektrifikována, odstranění úrovnňových křížení), žalobce mohl tento závěr rozporovat, a zároveň měl v průběhu řízení možnost zpracovat případnou vlastní oponentní hlukovou studii, ale neučinil tak. Z tohoto důvodu nemohou být jeho námitky důvodné.
31. K otázce synergetického působení odkazuje krajský soud zcela na závěr Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 22. 2. 2022, č. j. 4 As 229/2021-76 uvedl, že: *„Vícenásobná (synergická) expozice hluku znamená souběžnou expozici řadou různých zdrojů hluku, a tedy akustickými signály o různé intenzitě, frekvenci a časové historii (např. hluk z různých druhů dopravy, průmyslový hluk, sousedské hluky, hluk z volnočasových aktivit atd.). Není znám vztah mezi synergickým působením různých zdrojů hluku a zdravotními účinky. Dosud nebyla nalezena metoda a kritéria, jak toto tzv. synergické působení hluku na člověka z hlediska dlouhodobých zdravotních účinků hodnotit, proto ani nebyla ze strany Světové zdravotnické organizace vytvořena metodika, která by umožnila hodnocení kombinovaného vlivu různých zdrojů hluku na zdraví exponovaných osob. Má se tedy za to, že zatím je třeba hodnotit působení a vliv každé kategorie zdrojů hluku samostatně.“*
32. Ze souhlasného závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 26. 4. 2019 (dále jen „hygienické stanovisko“) vyplynulo, že k dokumentaci pro stavební povolení musí být předložena aktualizovaná akustická studie s vyhodnocením hluku z provozu železniční trati. Hygienické stanovisko se zabývá též hlukem ze stavební činnosti, kdy před zahájením stavební činnosti doporučuje realizovat navrhované protihlukové stěny. Dále z hygienického stanoviska vyplynulo, že v místech, která leží v bezprostřední blízkosti trasy je navrženo sekundární individuální protihlukové opatření, jehož rozsah bude upřesněn v dalším stupni dokumentace. Jedná se o 24 oken v lokalitě Kladno - Kročehlavy. Z odůvodnění hygienického stanoviska je zřejmé, že účelem požadavku na předložení aktualizované studie je dále prověřovat účinnost protihlukových opatření v navazujících řízeních a to jak vůči hluku z provozu stavby, tak ze stavební činnosti (nejedná se tedy o odložení zpracování podrobné studie, jak namítá žalobce).

33. Žalobce v rámci námitky **deváté** uvedl, že stavební úřad měl provést ústní jednání. Žalovaný na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí shledal, že stavební úřad postupoval v souladu s § 87 odst. 1 stavebního zákona, když ústní jednání nenařídil, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že stavebnímu úřadu byla situace v místě stavby dobře známa a náležitě ji zachycuje dokumentace pro vydání územního rozhodnutí (zejména část C, situace stavby). Tomu odpovídá v konečném důsledku i podrobnost popisu stavby uvedená v rozhodnutí stavebního úřadu, v němž je přesně a výstižně popsáno, jakým způsobem bude navrhovaná stavba umístěna, a to i ve vztahu k stávající zástavbě v okolí. Z obsahu správních spisů vyplývá, že žalobci byl v průběhu řízení poskytnut dostatečný prostor pro uplatnění jeho námitek, kterého žalobce využil, zároveň je ze spisu patrné, že dotčené orgány reagovaly na námitky žalobce, přičemž tyto neshledaly důvodnými. Krajskému soudu tak není patrné, jakým způsobem byl žalobce nenařízením ústního jednání zkrácen na svých právech, a proto shledal tuto námitku nedůvodnou.
34. Ze stejného důvodu soud neshledal důvodnou ani námitku **desátou**, neboť vynětím části podmínek územního povolení, nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech, ani tuto skutečnost netvrdí. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že žalovaný postupoval v souladu se zásadou hospodárnosti, když sám odstranil vnitřní rozpornost výroku, kterým stavební úřad stavbu umístil pro soulad s právními předpisy a současně požadoval prověření jejich dalších úprav. V provedeném odvolacím řízení shledal žalovaný stavební záměr v rozsahu dle předložené dokumentace pro vydání územního rozhodnutí konformní s požadavky § 90 stavebního zákona z právních předpisů a změnil znění výroku územního rozhodnutí s odůvodněním, že žádná z provedených změn nemění podstatným způsobem výsledné rozhodnutí, tudíž nemůže být na újmu práv účastníků řízení. Učinil tak zcela přezkoumatelným způsobem (viz str. 26 odst. 3 a str. 27 odst. 3 napadeného rozhodnutí).
35. Na základě uvedeného krajský soud uzavírá, že žádný z žalobních bodů neshledal důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
37. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když soud v řízení neuložil těmto osobám žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení těmto osobám odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 20. října 2022

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

